

зи дървета много години; едни отъ тѣхъ изсѣхвали и падали на земята, а други сж биле засипвани. Затрупанитѣ дървета малко по малко изгубили цвѣта и слѣдъ хиляди години станжли на една плътна черна масса—*каменни вглица*. Хората дълго врѣме не знаели за това богатство; но сега вече всички се ползуватъ отъ него.

Между каменнитѣ вглица се намиратъ части отъ дървета, каквито сега ги нѣма на земята, а това ни показва за тѣхното происхождение. Най хубавитѣ вглица се казватъ *антрацитъ*; цвѣта имъ е чернокафявъ, лѣскави и доста тежки. Най-проститѣ се казватъ *торфъ*. Въ тѣхъ ясно личатъ жилкитѣ на дърветата.

Нашитѣ планини сж богати съ каменни вглица, но не сж още разработени. За сега ги копажтъ само при гр. *Перникъ*.

Б О Я Н Ъ .

ашъ Боянъ обича много сливитѣ. Той захваща да ги яде отъ зелени и свършва съ сушенитѣ. Другаритѣ му знаяж за това негово лакомство и го наричаж Боянъ сливарьтъ.

Една година сливитѣ не бѣхж родили никакъ: слана ги бѣ попарила. Кждѣто имаше сушени сливи се испоядохж. Само у чичо Димовия зимникъ се бѣ запазила една торба сушени сливи.

Не знамъ какъ, нашъ Боянъ намира торбичката и скришомъ из-